UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante U

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Aliqñ ꝓ affero. Plau. in caſi. Quid ſi ꝓpius attollamus ſigna ſiamuſqꝫ obuiã? Hoc verbũ facit pteritũ attuli. Diome. Affero attuli: quoniam ⁊ fero tuli. dicimus ꝗꝗ ⁊ id perfectum quod eſt attuli ex alio verbo ꝓficiſci reperimꝰ apud veteres ex eo quod eſt attollo.

Attonitus ſtupefactus. ⁊ proprie is dr̃ cui caſus vicini fulminis ⁊ ſonitus tonitruum dat ſtuporem.

Attrecto. as. ex ad ⁊ tracto ſignificat manibus tracto palpo.

Attribuo. is. ĩpono cõmitto aſſigno. Liui. Ceteroꝝ curã tuendoꝝ. C. Flaminio q̃ſtori attribuit. Ceſar li. vltimo. Noſtri ſicut ſupioribus diebus vt cuiqꝫ erat locus attributus ad munitionem accedunt.

Atropatia regio ⁊ pars medię ab atropato duce noĩata. q̃ obſtitit ne ea macedonibꝰ ſubigeret. Is poſtea rex declaratus regionẽ hãc media ſequeſtrauit. cuiꝰ ſucceſſores regnũ cõtinuantes cũ armenioꝝ regibus affinitatem contraxere.

A ante U

Au. interiectio eſt conturbatę mentis.

Auarus qui auidus ęris eſt: ⁊ nimiũ pecunię cupidus: ⁊ ſemp interprenſiõe eſt. Auidus ab auendo eſt ẽt honeſte cupiendo. Sal. Laudis cupidi pecunię liberales erant. Ab auarus fit auaritia cupiditas auare tenaciter. Auara terra dr̃. cũ id qđ in ſe recepit ampliore fęnore non reddit.

Auceps. q̃ vl' q̃ aues capit. aucupiũ ⁊ aucupatio ĩpa auiũ captõ

Aucupor. penul. cor. depo. aues capio. Apud veteres etiam aucupo reperitur. Plau. in Tru. Lepide eccaſtor aucupaui. Per tranſlationem võ ſignificat artificio quodam ⁊ ſolertia quęro vt aucupor laudem.

Aucupatorius. a. um. qđ ad aucupiũ pertinet. Uñ aucupatorij calami viſcati q̃bus vtimur ad capiendas aues.

Auctio. nomẽ ab augeo: ſigt̃ augumentũ. Uñ etiam ponit̃ pro venditione quę fit ꝑ augumentũ pręcij cũ ſit publica rerum priuatarũ venditio ꝙ ementẽ augeat ⁊ vendentẽ cũ res traditur plus offerenti. Iuue. Si coniugis auctio fiat. Plau. in Sti. de auctiõe paraſitica loquẽs. Nũc auctionẽ inq̃t facere decretũ eſt mihi. Auctio võ haſtę ſignificat̃ vẽditio publica bonoꝝ eoꝝ qui dãnati ꝓſcriptiue fuerũt. Nã haſtę ſubiciebant ea q̃ publicę venundabãt ſicut in bello capta: qꝛ vt ſcribit. Feſt. ſignũ pręcipuũ eſt haſta. Inde haſtã Cęſaris refrixiſſe ſcribit. Ci. q̃ alibi ait. Bis iã vidimus haſtã in foro ponere: ⁊ bona ciuium voci ſubiacere pręconis. Sue. in Cęſa. Ampliſſima p̃dia ex auctiõibꝰ haſtę minimo addixit. Inde a Tertuliano in apologetico. In haſtario vectigales ſumus

Auctionor. per auctionem vendo.

Auctionarius qui ſic vendit.

Aucto. as. frequẽtatiuũ eſt v̑bi augeo. Plau. in am. Et vt res v̄ras rõneſqꝫ veſtroꝝ oĩum bene expedire vultis peregre ⁊ domi bono atqꝫ amplo auctare ꝑpetuo lucro. Huius cõpoſitũ eſt adaucto. Actius q̃bus rẽ ſuã ⁊ patriã n̄ram quondã adauctauit pr̃. Auctariũ: qđ ſuper menſuram adijcitur aut pondus iuſtum: vt cumulus adiectus in modico. Plau. Auctuariũ adijcito vel mille nũmũ pluſꝗ poteſt.

Auctor nomen verbale ab augeo. gñis maſ. pro eo qui auget: cuius fę. eſt auctrix. Author võ quẽ gręci αυθεντης dicunt ſine. c. ſcribendũ eſt. Licet iã vſus obtinuerit: vt ꝑ. c. ſine. h. ſcribat̃ gñis cõ. eſt. Oui. li. iiij. faſ. Optima tu ꝓprij noĩs auctor erit. Figurateqꝫ ꝑ obliquos ſicut alia v̑balia in or. deſinẽtia neutris adiungit̃. Uirg. li. iij. Italiã petijt fatis auctoribus eſto. Eſt ãt auctor q̃ſi operis factor. Uñ poetę cęteriqꝫ opeꝝ ꝯditores dñr auctores. Neqꝫ ſolũ q̃ opus aliqđ facit: ſꝫ q̃ p̃nceps ⁊ p̃mus iubet vt aliq̃d fiat: aut inductor ꝑſuaſorue auctor vocat̃: vt ſi q̃s ppl'ꝫ ad bella ꝯcitauit: vl' q̃ ꝯcordiã ꝑſuaſit: belli vel ꝯcordie auctor fuit. Ci. li. iij. of. Atqꝫ huius deditiõis ipſe poſthumus qui dedebat̃ ſuaſor ⁊ auctor fuit: q̃ſi dixiſſet ſuaſor ⁊ ꝑſuaſor. Itẽ auctor ꝓmiſſor vt apud Liuiũ li. ij. Auctores ſumus: tutã ibi maieſtatẽ romani noĩs fore. Itẽ p̃mus ꝓpugnator: ſiue defenſor aut vindex. Idẽ ibi. Sꝫ vt inuẽtor legis volero: ſic letorius collega eius auctor cum recẽtior: tũ acrior erat. Itẽ auctor cui q̃s ſidẽ hꝫ. Idẽ ibi agitatus deinde ꝯſilijs ex oĩ ꝑte aſſentiẽdo multis auctoribꝰ trepidauerat. Itẽ p̃mus denũciator. Idẽ ibi. Hiſdẽ auctoribus cognitũ ẽ ęquos volſcoſqꝫ ſũma vi bellũ apparere. Siĺr ratificator: ſeu approbator actor dr̃. Idẽ li. iij. multiqꝫ erãt qui molliꝰ ꝯſultũ dicerẽt ꝙ legũ ab eis lataꝝ p̄res auctores fuiſſent. Is ẽt in quo ẽ vis ptãs: dignitas nec ab alio pẽdet põt dici auctor a quo auctoritas ẽ appellata. Uñ illud apud Liuiũ. Decreuerũt vt cũ ppl's regẽ iuſſiſſet id ſic ratũ eſſet ſi patres auctores fierẽt. Hoc ẽ ſi auctoritatẽ ſuã ĩterponerent ⁊ ratũ haberẽt. Et auctores ſnĩę ſũt quoꝝ ſñiam ſeq̃mur. Et auctores pupilli ſũt ĩ quoꝝ adminiſtratiõe res eiꝰ ſũt. Pau. ẽt ſi nõ interrogatus tutor ſiue auctor fuit: valet auctoritas eius cũ ſe ꝓbare dicit id qđ agit̃. i. auctorẽ fieri. Põpo. Et ſi pluribus datis tutoribꝰ vniꝰ auctoritas ſufficiat tã etſi tutor auctoret̃. Uñ apud apl'ꝫ. Quãto tpe heres paruulus ẽ nihil differt a ſeruo cũ ſit dñs oĩuꝫ ſꝫ ſub tutoribꝰ ⁊ auctoribꝰ eſt vſqꝫ ad p̃finitũ tp̃s a p̄re ꝗꝗ ſint q̃ auctoribꝰ legant. Huius ẽt noĩs fę. eſt auctrix qđ multi negant nec mirũ. Sũt eñi nõ nulli temeritate ⁊ q̃dẽ maxĩa p̃dicti q̃ vt ſcire multũ videantur qđ ignorant p̃cipiunt. ĩmo qđ deterius eſt doctrinã corrumpũt putantes ſe magni aliq̃d egiſſe ſi alioꝝ ſcripta quę nõ intelligunt perperã deprompta fuiſſe autument ex quorũ numero ſũt neoterici quidã ad nihil aliud ꝗꝫ ad latratuꝫ geniti qui in cęlo os ſuum ponẽtes arguũt Auguſtinũ ꝙ inſcite locutus ſit q̃ppe qui inſcripſerit. Auctrix peccati eua: auctrix meriti maria: cum vti aiunt auctor dicere debuerit: qm̃ gñis cõis ſit: vt tam ad fęminas ꝗꝫ ad mares pertineat. Sꝫ hęc rõ quantã vim habeat vel mediocriter l̄ris imbuti nõ ignorant. Cur aũt tñ tibi arrogas vt virũ doctiſſimũ ⁊ in oĩ doctrinę gñe ſcientiſſimũ taxare audeas? Cuius nõ fuiſſes dignus corrigiã calciamẽti ſoluere te q̃ſquis es q̃ Auguſtinũ ſugillare cẽſuiſti moneo vt abſtineas ab iſta cenſoria virga ne dũ alienã imperitiã inſimulas te litteraꝝ ignaꝝ oñdas. Et tuã inſcitiã celatã habe: ne ꝯ mũdi lumina q̃ꝗꝫ efficias qđ tibi dedecori ignominięqꝫ futurũ ſit: eſt q̃dẽ auctor cõe nomẽ: verũ nõ obſtat q̃n auctrix ẽt fę. genere recte dicat̃ qñ alia quoqꝫ eius inueniri liceat. Nã hoſtes cõi gñe inflectit̃ cũ tñ hoſpitã dicamus. Leno ſm̃ Priſ. gñis cõ. ꝗuis ⁊ lena fę. legat̃ q̃lia ſũt alia multa q̃ breuitatis cã omitto. Nõ fuit ergo culpãdus Auguſtinus q̃ latiniſſimus ſemp fuit: in eo maxime qđ eloquẽtiſſimi alij vſurparũt. Nã Hier. ſermone: quẽ de beata virgine edidit ſic inq̃t. Huius ſacrę virginis partus non ſolũ reſtaurauit ꝯrupta: ſed dona ꝯtulit ſempiterna: ⁊ iõ pręconijs veneremur ſalutis auctricẽ q̃ dũ auctorẽ ſuũ ꝯcepit ex cęlo nobis redemptorẽ oñdit in ſęculo. Sꝫ nolo exemplis gręcoꝝ grauitateqꝫ refellere: ſed iſta mõſtroſitas grãmatiſtaꝝ emanauit ob inopiã litterarũ: ⁊ rerum altiorũ: ideo in lana caprina dimicant.

Auctoritas qñqꝫ accipit̃ pro ſnĩa imitatione digna. Qñqꝫ pro ptãte. Liui. li. ij. Nec añ mouerũt de ſnĩa ꝯſulẽ ꝗꝫ tribuni ſe in auctoritate patrũ futuros eẽ polliciti ſũt. Qñqꝫ pro eſtimatione. Ci. li. j. phil. A vobis peto vt ſi ſequi minus videbitis orõnẽ meã atqꝫ auctoritatẽ meã: benigne me tñ vt feciſtis audiatis. qñqꝫ pro noĩs dignitate. Idẽ in eodẽ lib. iij. Nunc primũ ita cõuenimus vt illius de bñficio poſſemus q̃ ſentiremus libere dicere tribuenda eſt auctoritas vt rẽp. nõ mõ a ſe ſuſceptã ſed ẽt a nobis cõmendatã poſſit defendere.

Auctoramentũ ſumit̃ ꝓ obligatiõe nexuqꝫ ac veluti ſtipendio p̃tioqꝫ eius q̃ ſit auctoratus. i. obligatus. Ci. lib. j. offi. mercedẽ ait eẽ auctoramẽtũ ſeruitutis. Ubi auctoramẽtũ capit̃ ꝓ illa obligatiõe q̃ mercẽnarius accepta mercede cogit̃ ſeruire. A liuio auctoratus ꝓditor dictus quaſi obligatus ⁊ deuinctus. Manlius li. v. aſtronomicon: miniſtros ꝑpetuo quaſi epithẽco auctoratos vocat tanquã perpetuos mercẽnarios obligatoſqꝫ dñis a quibus mercede comparant̃. Sic enim ait. Atqꝫ auctoratos in tertia iura miniſtros. ſic Seruius dixit ſolos parentes habere poteſtatem auctorandi.

Audeo. es. auſi. vel auſus ſum. Ouid. lib. vj. me. Et nihil eſt qđ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

inopino captus amoꝛe:auſit nec capiunt īcluſas pectoꝛa flā
mas:eſt autem audere fidentēꝫ eſſe. Plau. Uix domo egre
di audet. Aliquando temere pręſumere. Uirg. Hęc pręmia
qui me ferro auſi tentare ferunt.

Audax modo fidens dicitur. Uirg. Quiqꝫ pedum curſu valet
⁊ qui viribus audax. Modo temerarius Plau. Pergin au
dax hoc facinus perſequi? Hinc audacia pꝛo fiducia ⁊ pꝛo
temeritate. Li. Nec vires eis nec audacia nec tela defuere.
Salu. Audacia pꝛo muro habetur.

Audaciter ⁊ audaciter per ſyncopam. Cic. pꝛo roſcio. Multa
ſcelerate multa audaciter:multa impꝛobe feciſti.

Audaculus dimi. Gel. Aderat rep̄henſoꝛ audaculus verboꝝ.

Auſio. Auſus. ⁊ Auſum. ꝓ temere p̄ſumpto accipiūtur. Mar.
Hoc tibi pꝛo meritis e talibus impꝛęcoꝛ auſis.

Auſim. is. it. ponitur pꝛo ſubiunctiuo. audeam. as. at.

Audio. is. iui. itum. ꝓpꝛie ſig̃t auribus accipio. της αυδλης. i.
a voce cuius ꝓpꝛiū eſt vt audiat᷑. Uirg. Audiēdi vocabulūꝫ
ēt ad ea tranſtulit quę auribus ⁊ ſenſu carent: ⁊ fruſtra reti
nacula tēdēs fert᷑ ęquis auriga neqꝫ audit currus habenas
aliqñ audire eſt ītelligere aduertere. Uirg. pꝛogeniē ſed enī
troiano a ſanguine duci audierat. Iuxta has duas ſignifica
tiones ſcriptū eſt. Qui hꝫ aures audiēdi audiat. qꝛ vt Hier.
inq̄t. Ubicunqꝫ hęc duo iuncta ponunt᷑ non ad ſimplicē tm̄
verboꝝ ſonum:ſꝫ ad reconditā quoqꝫ dictoꝝ intelligentiaꝫ
ꝑtinere intelligendū eſt. Interdū audire eſt audita petēti cō
cedere. Uirg. Audijt ⁊ genitoꝛ cęli de parte ſiniſtra intonuit
leuum. Interdū credere accedere. Ci. in tuſ. Nec homeꝝ au
dio q̄ Ganymedē a dijs raptū ait. Interdū p̄cipiēti paretur.
Et hoc tam cū actō q̄ꝫ cum dtō. Ci. Audies te. i. auſcultabis
tibi. Nā audire pꝛęcepta alicuius dicimus cum eis demus.
Cum dtō. Idem. Et audiēs eſſet huic oꝛdini. i. obediēs. In
uenitur ⁊ audio cum aduerbio bñ qꝺ ſig̃t bñdicoꝛ. laudoꝛ.
Teren. Benedictis ſi certaſſet: audiſſet bene. Huius verbi
cōpoſita ſūt. Exaudio. Inaudio. bñ vel p̄fecte audio. Plau.
Inaudiſſe inquit. i. valde. Ci. pan̄ſe pꝛo ſimplici. Quoꝝ eru
pit illa vox de qua ego ex te pꝛimū inaudierā. Inauditus tñ
pꝛo non auditus ꝺꝛ vt res inaudita. Ci. Rē certe nouā ⁊ añ
hūc diē inauditā. Et inauditū qñqꝫ ꝺꝛ qꝺ non audit. Uarro
Aīalum aliud alio ſenſu caret: quędā enī a nā gignunt᷑ aut
inodoꝛa aut inaudita. Obdio veteres obaudio dixerūt ſub
audio qꝺ modo parū audio ſig̃t modo ſubintelligo.

Auditus. us. modo ſenſum audiendi ſig̃t vt quinqꝫ ſūt ſenſus
viſus auditus guſtus odoꝛatus ⁊ tactus: modo id quod au
ditum eſt. Ply. Ego ex auditu loquebar.

Audio. ipſe audiendi actus: quę ⁊ audiētia ꝺꝛ. Plau. Exurge p̄
co fac pplo audientiam hoc eſt fac vt populus audiat.

Auditoꝛium. locus vbi auditur pꝛęceptoꝛ aut oꝛans vel ipſa
auditoꝛum turba.

Aueo. es. verbū defectiuū ſig̃t concupiſco. Ci. li. j. offi. Itaqꝫ cū
ſumus negocijs curiſqꝫ vacui tū auemus aliquid audire di
ſcere. Auere ēt a nimia cupiditate ꝓ gaudere ponitur. Uñ
ſalutantes quoqꝫ Aue dicimus. i. gaude ⁊ lętare.

Auebo. is. abduco. ſiue inde alio vebo. Sue. in Cęſa. Stipen
diariū quoqꝫ ꝓnunciatū ⁊ abſtrahētibus ſtatim eripuit oc
cultauitqꝫ apud ſe diu ⁊ mox ex p̄fectura ꝓficiſcēs in hiſpa
niā īter offam ꝓſequentiū faſceſqꝫ lictoꝝ lectica ſua auexit.

Auellana ab auella oppido campanię vbi abūdat ⁊ alio noīe
coꝛylus ſeu etiam nux pontica ꝙ in aſiam gręciāqꝫ pꝛimo e
ponto venit. Eadē ⁊ p̄neſtina ꝺꝛ ꝙ pꝛęneſtini his abundēt.

Auena dicta eſt ꝙ ad fructū non veniat eſt enī frumenti vitiū
qꝺ ſole maxime cęliqꝫ humoꝛe accidit: aliquando etiā ſemi
nis imbecillitate cū diutius terra retentū eſt pꝛiuſq̄ꝫ erūpat
vel ſi carioſum fuit cum feret᷑. Uel ꝺꝛ auena a creſcendi aui
ditate. Ponitur interdū auena pꝛo ſtipula ſeu calamo: aut ꝓ
ſtilo charactereqꝫ poetico. Uirg. Syluestrem tenui muſam
meditaris auena. Ab auena fit auenaceus. a. um. Ply. li. xxx
Uel cum farina oꝛdeacea vel auenacea.

Auentinus. pe. p. mons romę vel ab auibus ꝙ ſe a tyberi fer
rēt aues: vel ab auētino rege q̄ ibi extinctus ac ſepultus fuit
Uel ab auētu hoīum: ꝙ cōe latinoꝝ ibi dianę tēplū eēt ꝯſti
tutū: eoqꝫ olim paludibus ex vꝛbe ratibus aduehebantur.

Auernus. gñis maſ. In pl̄i auerna. oꝝ. lacus cāpanię pꝛope ba
ias quē locū plutoni dicatū opinabant᷑. Hinc ad inferos in
troitus patere credebatur dictus q̄ſi αορνος ſine aue. Hoc
eſt auibus inacceſſus ὅτι ἀστερέει καὶ ὀρνέων ἤ ὀρνι
σ ὀρνί θοσ ἕνεκα τῶν ἴγεος ἀρίμεος. Lucr. li. vj. Prin
cipio ꝙ auena vocant nomine id abꝛe impoſitum eſt qꝛ ſūt
auibus contraria cunctis. Stra. lib. v. Contiguus bais lucri
nus adeſt ſinus intra quem auernus eſt.

Auerni ppl̄i fuerunt gallię aquitanię qui frequēter ꝯ Ro. bel
la geſſerūt. Nā. cc. milibus bellatoꝝ p̄mo deinde duplicatis
aduerſus Cęſarē cum Uergento rege pꝛęliū cōmiſerunt.

Auerto. is. alio auerto. amoueo. Uirg. Nec poſſe ita talia teu
croꝝ auertere regē: ⁊ cū dicim᷒ auerto ocl̄os aut mētē ſigni
ficat aliunde remoueo. Aduerto v̄o oculos. i. aliquo conuer
to. ſunt enim contraria auerto ⁊ conuerto. Inde auerſus
⁊ aduerſus. Hinc auerſo as. frequentatiuum.

Auertoꝛ eris. deponens ſig̃t dedignoꝛ. qꝺ fit cū ex aliq̄ re quā
deteſtamur vultum auertimus. Boetius Heuheu q̄ꝫ ſurda
miſeros auertit᷑ aure. i. ſpernit ⁊ dedignat᷑ deteſtat᷑. Ponit᷑
⁊ qñqꝫ pꝛo auerto. Col. li. xij. Somni ⁊ vini ſit abſtinentiſſi
mus q̄ vtraqꝫ ſunt inimiciſſima diligētię. Nā ⁊ ebꝛioſo cu
ra officij pariter cū memoꝛia ſubtrahit᷑: ⁊ ſomniculoſūꝫ plu
rima effigiūt. Quid enī aut ipſe agere: aut cuiquā doꝛmiens
īperare. Quinetiā ſit a venereis amoꝛib᷒ auerſus q̄bus ſi ſe
dederit non aliud q̄cq̄ꝫ poſſit cogitare q̄ꝫ illud qꝺ diligit: nā
vitijs eiuſmōi pellectus nec p̄miū iucūdius q̄ꝫ fructū libidi
nis: nec ſuppliciū graui᷒ q̄ fruſtrationē cupiditatis exiſtimat

Auerſoꝛ. aris. Uide in dictione aduerſoꝛ.

Aduerſus terga oñdit. Aduerſus oppoſitus eſt veluti oppoſi
tio pectoꝛe atqꝫ obiecto. Cice. Auerſus ⁊ aduerſus īpudicus
es. qꝺ ē ex añrioꝛe ⁊ poſterioꝛe p̄te muliebꝛia pateris. Rur
ſus quę nō viſent᷑ ⁊ quę latēt auerſa dicimus. Quę v̄o patēt
⁊ ꝯſpici tota poſſunt aduerſa. Nec aliter fere. Ply. appellat
quę gręci perdiametron hoc eſt perdimetientē lineā obie
cta dicunt. Per tranſlationē auerſus ꝺꝛ iratus. Uirg. li. iiij.
Talia dicentem iādudum auerſa tuetur. Nam ſi intueretur
quomodo auerſa niſi intelligas iratam.

Auerſa venus. dicitur pꝛępoſterus coitus qui infandus eſt et
execrandus. Jul. Capito. de Clodio albino. Mulierarius
fuit inter pꝛimos amatoꝛes auerſę veneris ſemper ignarus
⁊ talium perſecutoꝛ.

Aufidus pe. coꝛ. fluuius apulię qui in adriaticum mare inſun
ditur ab aliquibus canna vocatus. Quo nomine vicus ei ſu
pereminens nominatur celebꝛis romanoꝛum clade.

Auge a latinis dicitur auroꝛa: ſiue ſplendoꝛ.

Augeo. es. xi. ctū. accreſco ſeu creſcere facio. amplifico. Lac. li.
vj. Et dū voluerūt ſanare vitia auxerūt. Hinc cōponit᷑ adau
geo: ⁊ exaugeo q̄ vehemētiā ſignificāt Ter. ī hea. Hoc timet
ne tua duritia antiq̄ illa ēt adaucta fiet. Idē ibi ꝯcurrūt mul
tę opiniōes q̄ mihi aīum exaugeant occaſio locus: ętas: mr̄:
ſub cuius īperio eſt mala. Ab augeo fiunt aucto. as. auctus.
a. um. auctus. us. auctio. auctionoꝛ. auctoꝛ. ⁊ augeſco. is.

Augeſco. auctus magnus vel groſſus fio. ſumit᷑ enim paſſiue
Ply. lib. xj. Augeſcūt coꝛpoꝛa dulcibus atqꝫ pinguibus ⁊ po
tu: minuunt᷑ ſiccis ⁊ aridis ⁊ ſitice. Ci. in Cato. Aqua oꝛiens
vna ſe oſtendit quę ⁊ ſucco terrę ⁊ caloꝛe ſolis augeſcēs. p̄
mo eſt per acerba guſtatu: deīde maturata dulceſcit. Inter
augeſcere ⁊ augere hocītereſt ꝙ augeſcere ītrinſecus augu
mentū ſuum operatur. Augere v̄o extrinſecus.

Augumento. as. idem qꝺ augeo. Cic. in Lęl. Sed viuendi eſt
finis optimus cū integra mēte cęteriſqꝫ ſenſibus opus ipſe
ſuū quę augmētauit natura diſſoluit. Hinc coaugumento.
Lac. de ira dei. Senſus cogitatio memoꝛia ingenium: q̄bus
ſeminibus coaugumentari poſſunt.

Augur gñis cō. qꝺ ⁊ auger. eris ſm̄ Priſ. ꝺꝛ ab auibus geren
doqꝫ qꝛ per eū auiū geſtus edicit᷑: vel ab auium garritu. Et
is eſt qui aures ſuas auium vocibus accommodans futura

pronunciat. Hinc augurium quod ⁊ augur ⁊ augurum di-
citur pro ipſa diuinatione q̄ſi auigerium dictū vel auigariū
Erāt āt tria diuinatiōis gn̄a in auibus. Nā aliȩ volatu aliȩ
cantu futura p̄dicebant. Et ille q̄dē prȩpates. iſtȩ oſcinȩ dice
bant̄. Erat ⁊ tertiū gen⁹ ex illaꝝ guſtatu cū pullis gallinace-
is e cauea deꝑromptis eſca porrigebat̄ vt tripudium ſoliſti
mū inde eēt pniciesq̄ȝ portēdebat̄ ſi eſcā nō caperēt. Quapꝑ
infȩlicē ɔflictū a numantinis in Mancinū illatū p̄dixerunt
pulli qui eſcam non ceperunt ſed ex cauea euolarunt.
Auguror pe. cor. depo. augurīū facio diuino. Oui. li. iij. metha.
Iāq̄ȝ dies aderit quā non ꝑcul auguror eſſe Cōpoſita ſūt in
auguror ⁊ exauguror qui ſūt ɔ̄ra. Eſt enī inaugurari nō ſo
lū inaugurū numerū adſcribi ⁊ coaptari ſȝ ēt in aliud ſacer-
dotiū ɔſecrari. Cic. de Antonio Cȩſaris flamine. Quid igit̄
ceſſas: cur non inaugurare ſūme diē vide qui te inauguret.
Auguro as. idē Uirg. lib. vi. Et ſi q̄d veri mens augurat opto.
Augurior. idē. Hier. in ge. Scyphus quē furati eſtis ipſe eſt in
quo bibit dn̄s meus: ⁊ in quo auguriari ſolet.
Auguſtus locus religioſus ſanctus: in quo augurato q̄d conſe
crat̄ ab auctu: hoc eſt incremēto. Un̄ auguſtū q̄ſi auctuȝ io-
uis ope imperiū nr̄i ducis augeat annos Egeſippus quoq̄ȝ
lib. v. Auguſtū apud romanos nomē īperij eſt: ꝙ augeat ſu
os nō ꝙ alienos opprimat. Uel d̄r Auguſtus ab auiū geſtu
i. qui ab auib⁹ ſig̃tus eſt: vel ab auiuȝ guſtatu: qr aues paſtȩ
id ratū facere. Un̄ Auguſtū tectū d̄r augurio conſecratū. Ae
des enī tēplaq̄ȝ rite ɔſecrātes appellarūt auguſta. Un̄ Oui.
li. j. faſ. vult Auguſtū fuiſſe dictū q̄ſi rite a pp̄lo ſacerdotibuſ
q̄ȝ dicatuȝ: eadēq̄ȝ ab origine auguria dicta q̄ſi ea. Iuppiter
manu ſua dare ⁊ augere ſit viſus. Ait enī ſcā vocant augu-
ſta patres auguſta vocant̄ tēpla ſacerdotū rite ſacrata ma-
nu. Huius ⁊ augariū dependet origine vbi. Et q̄dcunq̄ȝ ſua
iuppiter auget ope. Abuſiue tn̄ Aug. ꝑ nobili ſacro ⁊ maie-
ſtatis pleno ponit̄ Uirg. li. geor. Si qn̄ ſedē auguſtā. Unde
auguſti dicti ſunt ro. Imperatores ab Octauio auguſto qui
primus meruit hoc cognomē. Et auguſtus mēſis dictus eſt
qui antea Sextilis vocabat̄ donec nomen auguſti daret̄ ex
ſenatuſcō. Nā Auguſtus Cȩſar mēſe ſextili primū ɔſulatuȝ
iniſt: triūphos in vrbē intulit. Ex ianiculo legiones deductȩ
ſecutȩq̄ȝ ſunt eius auſpicia. Sȝ ⁊ ȩgyptus hoc menſe in pote
ſtatē pp̄li ro. redacta ē: finiſq̄ȝ ciuilib⁹ bellis hoc mēſe īpoſi
tus. Atq̄ȝ ob has cauſas h̄ menſi huic imperio fȩliciſſimus
fuerit: placuit ſenatui vt hic menſis Auguſtus appellaretur
Auguſtale: domus in q̄ habitat magiſtratus: quȩ ⁊ p̄toriū d̄r.
Auguſta cȩſarea vrbs ſupra Iberum ſita. Diſtat a numantia
ad. lxxx. ſtadia.
Auguſta emerita: ciuitas luſitaniȩ quȩ ab emeritas ɔditorib⁹
⁊ auguſto nomē ſortita eſt. Nā vt Dion. refert. Quo tp̄e Cȩ
ſar auguſtus Cātabris ⁊ Aſturibus deuictis in italiam redi
ret. reliquit milites qui ſupra ȩtatē forent atq̄ȝ cōceſſit ipſis
vt in luſitania auguſtam emeritam conderent.
Auidus. cupidus a nō vidēdo vt q̄dā putāt ꝙ ꝑpter nimiā cu-
piditatē non videat quid agat. De hoc ēt in dictiōe auarus
Auis videt̄ cōpoſita dictio q̄ſi ſine via: qr volatus ſciri nō pōt
Nā aues vias certas nō hn̄t: ſȝ ꝑ auia quȩq̄ȝ diſcurrūt. Uel
d̄r auis ab aduētu eius qr inde veniat. vn̄ q̄s nō ſuſpicet̄ vl̄
ꝙ ſingulis annis adueniat. Et proprie auis ē quȩ oua parit
pennis p̄dita prȩter vnum veſpertilionē qui vtroq̄ȝ caret.
Uolucris eſt quȩcunq̄ȝ volans vt veſpa.
Auiarius: qui curam auiū gerit. Col. lib. ix. de gallinis. Sic tn̄
vt illuſtria ſint loca quȩ cōmodius habitet auiarius q̄ ſub-
inde debet ſpeculari aut incubantis aut parturientis fȩtus.
Auiariū locus ſylueſter ſine via. Ser. Auiaria ſecreta nemora
quȩ aues frequentant. Uirg. lib. ij. geor. Sanguineis incul-
ta rubent auiaria baccis. Item auiaria dn̄r loca vbi pēnata
nutriunt̄: vel claudunt̄: vel cuſtodiunt̄: vel quo ſe aues re-
cipiunt ⁊ colūbi ⁊ paſſeres: ſicut apiaria quo apes: grȩce or-
nithones vocāt̄. Col. li. ix. Quȩ nos ſil'r appellamus apū cu-
bilia apiaria: vel nantiū volucrū q̄ ſtagnis piſciniſq̄ȝ letant̄
auiaria: vl̄ ēt pecudū ſylueſtriū q̄ nemoribus clauſis cuſto-
diunt̄ viuaria. Hoc mō auiarium ⁊ auiarius ab auibus ſūt.
Auicula diminutiuū pars auis. Gel. lib. ij. auicula eſt parua no
men ē Caſſita: nidulaturq̄ȝ in ſegetib⁹. Itē auicula diminu-
tiuū eſt ab auia. Ci. ꝑ. L. Flacco Nūc deniq̄ȝ maternculȩ ſuȩ
feſtinus filius auiculȩ minime ſuſpitioſȩ purgat ſe ꝑ epl'aȝ.
Auilla quaſi ouilla. agnus recentis partus.
Auius. a. um. qđ eſt ſine via. Uirg. lib. ij. geor. Auia tū reſonāt
auibus virgulta canoris. Sal. in Iug. Ipſe cū delectis mili-
tibus metellū ſequitur nocturnis ⁊ auijs itineribus ignora
tus repente romanos pallantes aggreditur.
Auus ab ȩuo. nominatus eſt: qr patre antiquior ſit. Uel a grȩ
co αὔος reſonans quia αυω ſicco clamo ſtrepo eſt eniȝ q̄-
rula illa ȩtas ab α ꝑuatiua υω pluo vel dicit̄ auus: ꝙ ad pa
trem ſit additus. Et eſt patris vel matris pater a quo. Pro
auus aui paterni vel materni pater. ꝙ ſit prope auum. In-
de abauus: proaui paterni vel materni pater: ꝙ ſit iam pro-
cul ab auo. Deniq̄ȝ atauus: ⁊ tritauus: quaſi tetrauus: quia
quartus ſit ab auo: vel quaſi tertius pater. Eſt enim atauus
ſiue tritauus abaui vel abauiȩ pater. Poſt tritauum maio-
res dicuntur. ⁊ tritauia.
Auia patris vel matris mater. a qua proauia abauia.
Auitus. a. um. pe. pro. ab auo ſiue ab auia fit: ⁊ ſignificat quod
ad auum ſiue ad maiores pertinet. Cic. in ver. acti. ij. Nulla
res cuiuſq̄ȝ tam prima atq̄ȝ auita ſuit quȩ nō ab eo imperio
iſtius abiudicaretur. Liui. Interuenit deinde his cogitatio
nibus auitum malum regni cupido.
Auunculus nō eſt dimi. qr non recte format̄: ſȝ eſt matris meȩ
frater: ſic dictus ꝙ ȩque tertius a me vt auus eſt: ſȝ nō eiuſ-
dē iuris. Ideoq̄ȝ vocabuli facta diminutio eſt. perinde ac mi-
nor auus. Uel d̄r auunculus ꝙ aui locuȝ teneat ⁊ ꝑximitate
tueat̄ ſororis filios: quēadmodū frater pr̄e a pr̄is patruus
appellat̄ ꝙ ſit quaſi alter pater. Un̄ ⁊ ipſi fratrū ac ſororum
filij nepotes ex fratre ⁊ nepotes ex ſorore dn̄r. Auunculus
maior ē auiȩ maternȩ frater. Perſ. Maior auunculus exit.
Aula a nr̄is pars domus q̄ vulgo ſala ſeu atriū d̄r αυλη eniȝ
latine atriū d̄r. Antiqui aulas ollas dicebant. i. vaſa figuli-
na quibus cibaria coquunt̄. Plau. in Am. Optimo iure in-
fringat̄ aula cineris in caput. Huius diminutiuuȝ eſt aulula
a quo plautina fabula aulularia vocitata eſt hoc eſt parua
olla in qua repoſitus erat theſaurus. Fit etiā aliud diminu
tiuū qđ eſt auxilia. Eſt ⁊ aula principis domus quȩ ⁊ regia
d̄r. Sene. Notiſſima vox eſt eius qui in cultu regum conſe-
nuerat: cum quidā illum interrogaret quo modo rariſſimā
rem in aula conſecutus eſſet ſenectuteȝ: Iniurias inquit ac
cipiendo ⁊ gratias ſȩpe agendo.
Aulȩū cum ȩ dipth. velamen eſt picturis intextū ab aula dictū
ꝙ primū in aula Atali regis Aſiȩ inuentum ſit Amb. li. hex.
Aulȩa genus ɔtinarū regaliū: hȩc alio noīe dicunt̄ peripe-
taſmata. ⁊ periſtromata ornamēta quibus parietes obten-
duntur quȩ in aliquo apparatu ſolēt adhiberi. Sunt etiam
aulȩa veſtimenta ⁊ q̄ſi militaria paludamenta. Uirg. Pur-
purea intexti tollant aulȩa britanni.
Aulis idis. vel aulis regiūcula eſt vt ait Stra. Boeotiȩ petro-
ſa ex re ſortita nomen. Nam ſignificat tentorium vel locum
quo quis caſtrametatus eſt. Eſt ⁊ ciuitas eiuſdeȝ noīs cum
portu capace paucarū nauium: vbi cū venere oēs grȩci con
iurarunt ſub agamēnone excidium troianū. De hac Oui. li.
xij. meta. Boeotiaq̄ȝ tellus aulide piſcoſa puppes tenuiſſet
ituras. Eſt aūt αυδλισ ἡ κοιτη αυλὶς ἰδλοσ πολὶς Βο
κοτιας hȩc Suidas: Homerus auteȝ χθιξατε καὶ πρώ-
ξοτες ου λι δλαυνες αχαι ωμ ηγερεθοντο κα-
κα πρὶαμω και προσι φερωυσαι ημεὶς δλε
αμφὶπερὶκρηνημ ιερούς καγ̃αβομους ερδλομεμ
⁊ ſubdit κα ληὺπο πλατανὶςῶ οθεμ ρεεμ ἀγλαον
υσθορ ἔνρεφανη μεγασημα δλρακωμ et ſubdit.
ενθα Λ̕εσαμ ςρουθοι νεοσσοὶ νηπὶα τεκνα
οξωε πακροτατω πεταλοις υποπεπτηώτες.
Aulicocia: extra quȩ in aulis. i. ollis coquebantur hoc eſt elixa
Auxillā. ollā paruulam dicebant: vt inquit Feſtus.

Aulon mons:calabꝛię contra tarētinam regionem ferax boni
vini.Mar.Nobilis ⁊ lanis ⁊ baccho fertilis aulon. In eo
eſt ⁊ oppidū eiuſdem noīs.Eſt ⁊ nomen duarum vrbium
quarum vna eſt in macedonia:alia in Cilicia.Preterea au
lon vt ſcribit Hierony.cānulę aut choꝛdulę quę in oꝛgano
reſonant.aule tibia ⁊ calamus tibialis:auleticus dicitur.
vtpote tibijs vtilioꝛ.Ille vero qui phyſtulis eſt accommo-
datus ſyringia appellatur ſicut ſcribit Ply.lib.xvj.Dicitur
⁊ hic aulos auli pꝛo tibia.Inde choꝛaules tibicen.

Auoco as.pe.coꝛ.alio voco.per tranſlationeꝫ vero pꝛo abſtra
ho ſiue diſiungo ſumitur Lactan.lib.j.Et ad ſtudia pacis a
rebus bellicis auocauit.

Auolo as.pe.coꝛ.alio volo:ſiue alio ſubito diſcedo Hie.i Le-
ui.Dimittet paſſerem viuum vt in agrum auolet.Aug.li.vj.
cō.per tranſlationem.Et ſi quid arriſiſſet pꝛoſperū appꝛe-
hendere tēdebat qꝛ pene pꝛiuſquā teneret auolabat.

Aura.ventoꝛum vis.licet a vento diſtinguatur.vt in naturali
bus queſtionibus.Seneca docet ꝙ aura ſit leuioꝛ ventus
vehementioꝛ.Uirgil.lib.iiij.At illis dulcis compoſitis ſpira
bat crinibus aura.Interdū aura ponitur pꝛo ſplēdoꝛe.Idē
Diſcoloꝛ vnde auri ꝑ ramos aura refulſit.Uñ aurū ſm ali-
quos dictū eſt a ſplendoꝛe ꝗ in metallo eſt.Interdū ꝑ affla-
tu ⁊ fauoꝛe qꝛ cū flat in eſtate videt̃ eſtuātibus fauere.Idē
lib.vj.Iam quoqꝫ nunc nimiū gaudens popularibus auris
Unde aurarij dicūtur fautoꝛes.Interdū pꝛo facilitate qua
in amoꝛem trahuntur aliqui.Hoꝛa.li.car.Tua ne tardet au
ra maritos.Fit autem vt quidā ſine gręco volunt aura ab
aere ꝙ motus aer ⁊ ſplendoꝛem faciat ⁊ ventum imo gręcū
eſt Suidas αυρα ητοί πνὸη ⁊ in dictiōe χαγανος quia
iſte dabat iuramenta ferre ventis.

Auroꝛa.ꝓpꝛiū nomē eſt:pōt tñ ⁊ pꝛo die accipi:⁊ tunc appella
tiuum eſt ab aura deriuatū.Pꝛopꝛie enī auroꝛa eſt ipſe ſo-
lis aſcēſus.i.pꝛima pars diei in ꝗ ſolet pulſu ſolis aer cōmo
tus arā facere.Alij auroꝛā ſplendoꝛē ſolis exiſtimāt.Auro-
ram ēt diluculū nūcupauere ꝙ tū dies luceſcere inciperet.

Aurū dictū eſt ꝙ p̃cipue cuſtodiat̃ gręce enim ορει μ.cuſtodi
re dꝛ.Uñ theſaurus dictus eſt.Nā τησω ponā ορω cuſto
dio.Hipocrates ab īuentoꝛis noīe dictū putat quē vocitatū
ait αυρι ομ.Quidaꝫ a ſilitudine auroꝛę coloꝛis nomē traxiſ
ſe exiſtimant.Nōnulli ab auertendo:qꝛ hoīuꝫ mentes auer
tat.Uirg.Quid nō moꝛtalia pectoꝛa cogis auri ſacra fames
Alij a ſabinis tranſlatū dicunt.Qꝺ illi auſum dicebant.ſ.i.r.
poſt ea mutata:vel potius ab αυρὸς dꝛ diues ⁊ abundans
Sumiturqꝫ aurum pꝛo ipſa materia.Quandoqꝫ pꝛo pecu-
nia ſcilicet pꝛo aureis nūmis.Quandoqꝫ pꝛo oꝛnamēto mu
liebꝛi.Plau.in muſ.Agedum contempla aurum ⁊ palam ſa
tin hęc decent ſcapha.Teren.in eu.Interea auruꝫ ſibi clam
mulier demit dat mihi vt auferam.

Aureus.ſubſtantiuum accipitur pꝛo ipſa pecunia.Ply.In ma
ne tabulę pꝛęciū accępit aureos mēſura non numero.

Aureus aurea aureū:qꝺ totum ex auro eſt:auratus aurata au
ratū:quod in ſuperficie habet aurum.Nam multi ſiūt anu
li aurati:qui tamen aurei nō ſunt.Abuſiue tñ dicit̃ domus
aurea:⁊ poꝛta aurea:cum aurata dici debeat.vt ęques aura
tus.Et auratus ꝓ aureo.Suet.in Nerone.Piſcatus eſt rhę
te aurato purpura coccoqꝫ funibus nexis.

Auro.as.aurum ſuperpono.A quo deauro ⁊ inauro.Unde
auratum deauratum ⁊ inauratum.

Auriferum:quod fert aurum.Unde aurifera flumina dicun-
tur Tagus in hiſpania padus in italia.Hebꝛus in thꝛacia.
Pactolus in aſia.Ganges in india.

Aurarij:qui aurum imponunt:⁊ inaurāt.Et aurarij fautoꝛes
qui fauoꝛibus ſplendidos.i.claros faciunt ab aura.

Auraria fodina vbi foditur aurum.

Aurifex faber aurarius:qui auri laboꝛandi artifex.Ply.Ue-
lut artificum arte alterius inter folia candicantibus marga
ritis:hinc aurificina pꝛo aurificijs taberna.

Auricomus pe.coꝛ.ꝗ aureos crines ſeu aureā comam hꝫ.

Auramentum.cum auro dꝛ.Ply.lib.xxxij.Hiſpania ſtrigiles
vocat auri partiulas maſſas qꝺ ſuꝑ oīa ſolū in maſſa aura-
mento capit̃ cū cętera in metallis reperta igni perficiantur

Auricalcū ex auro ⁊ ęre dictū eſt χαλκος enī ęs dꝛ quaſi ſit
ęs aureū hꝫ enī coloꝛē auri.Siue ꝑꝑ cognationē ꝗ eſt inter
au.⁊ o.Nā dicimus ploſtrū ⁊ plauſtrū.Cotes ⁊ cautes ſicut
eꝯ̃ꝛio.dixerunt auſculū ꝓ oſculo.Hie.in apo.Et pedes eius
ſimiles aurichalco:hoc pꝛęcioſius oībus metallis fuit:ꝙ ⁊
ſplendoꝛē auri ⁊ ęris duritiā poſſideret.Dicit̃ ⁊ oꝛichalcum
qꝛ in locis montoſis inuenitur ορος enī latine mons dicit̃.
Plau.in mi.Ego iſtos moꝛes oꝛichalco comparē.Sta.li.x.
th.Emicat effigies ⁊ ſparſa oꝛichalca renident.

Auripigmentū in ſyria fodit̃ ad pictoꝝ vſum in ſūma tellure
auri coloꝛe ſed fragili lapidum ſpecularium modo.

Aurigo pe.pꝛo.moꝛbus qui ⁊ regius:a coloꝛe auri quem bilis
per totum coꝛpus diffuſa repꝛęſentat.hinc auriginoſus dici
tur qui eo moꝛbo laboꝛat.

Auriga pe.pꝛo.⁊ generis cō.ſm Pꝛiſ.qui vel quę currū regit:
ſic dictus ꝙ ſplendoꝛem ſibi agat auris ꝗſi fauoꝛibus ppl'i.i.
clamoꝛibus.Quandoqꝫ genere fę.ponitur pꝛo ipſo curru.

Aurigoꝛ.aris.moderoꝛ rego.

Aurata piſcis ab auri coloꝛe nomē accepit:cuius amatoꝛ Ser-
gius oꝛata cognominatus eſt:vt refert Macro.Nā oꝛata
pꝛius dictus quaſi aurata ab oꝛo qꝺ vulgo pꝛo auro dicūt.
Mar.Non oīs pꝛętium laudēqꝫ aurata meretur.

Aurelia familia apud ro.ex ſabinis oꝛiunda:a ſole dici credit̃
qui peculiariter romę ſacra faciebat:antiquitus dicti auſe-
lij vt Ualeſij papiſij pꝛo Aurelij Ualerij papirij.Fuit ⁊ no-
men pꝛopꝛium matris Cęſaris.

Aur as.fluuius ab hemo in Iſtrum defluens.

Aur es.ab hauriēdis vocibus dictę ſunt detracta aſpiratione
Uirg.vocēqꝫ his auribus hauſi.Aut qꝛ gręci vocem ipſam
αυδην vocāt ab auditu per mutationē lr̃ę aures velut au-
des.Et iā cartilagine ꝗꝫ foꝛamina auriū dicunt̃ aures.Lu-
cre.li.vj.triſte ſuꝑciliū furioſus vultus ⁊ acer ſollicitę poꝛ-
ro plęneqꝫ ſonoꝛibus aures.Et tā de animātibus ꝗꝫ de eis
quę carēt aīa recte dicuntur.Uirg.in geoꝛ.Binę aures du
plici aptantur dentalia doꝛſo.Hinc inauris ⁊ auritus.

Auricula.nō eſt parua auris licet recte foꝛmet̃:ſꝫ ē exterioꝛ ꝑs
auris:vel pars infima ꝗ mollis eſt.Hiero.in exo.Et pones
ſuꝑ extremū auriculę dextrę aaron.Idē ꝯ̃ Ioui.Si digituꝫ
amputes ſi ſūmitatē auriculę eſt ꝗdē doloꝛ:ſed non tñ dam
num:nec tanta cū doloꝛe defoꝛmitas:quāta ſi oculos eruas.

Auritus.a.um.pe.pꝛo.qꝺ magnas hꝫ aures.Uirg.Auritoſqꝫ
ſequi lepoꝛes.Et auritus dicit̃ qui bene audit.Hoꝛa.li.car.
Doctus auritas fidibus canoꝛis ducere quęrcus.

Auricularius:ſecretarius:conſiliarius.Hier.lib.ij.℞.Fecitqꝫ
eum ſibi dauid auricularium a ſecreto.

Auricularius.a.um.qꝺ ad aures pertinet.Uñ auriculariū ſpe
cillū dicimus.Sil'r auricularis ⁊ hoc auriculare:vt vermi-
natio auricularis cum putride aures vermibus ſcatent.

Auriſcalpium.Inſtrumentum quo aures purgantur.

Aureę ſunt fręni qui circa aures ęquoꝛū religantur īmo pars
habenę quę circa aures ponitur.

Aurunci.barbę capꝛarū.Uñ ⁊ pꝛo barbatis hoīb⁹ poni ſolet.

Aurunca.vꝛbs quam cōdidit Auſon Ulyſſis ⁊ Calypſoos fi-
lius ſiue Cyrce.

Auſonia.olim pars italię dicebatur in qua ſunt bene ventum
Tarracina.ab Auſone Ulyſſis ⁊ Calypſoos filio:nūc auteꝫ
ꝓ tota italia ſumit̃:quę a pēnino finitur.Inde auſonius.a.
um.⁊ Auſon pꝛo eo qui ē ex auſonia auſoniū mare pars io-
nij eſt bꝛutiā alluit a Tarento incipit tñ cur dicat̃ al'r ſcribit
Suidas.αυσονιωμ ιταλωμ και αυσονες οι βασι λε
ις παρατο αυσω τοτό λαω οι ωαντα επιτο λαων
τες τωωρως αγματι και αυσονι ος ποντος ητοι
σικε λικος αωο αυσονος του οδυωεος και καλυ
ψους υιου εκει βασι λευσαντος.

Auſculto.as.cū actō.ſignificat audio.Plau.Tū illū ſūmiſſe lo
quentē auſcultabam:cū datiuo obedio.Teren.in an.Pam
philum ne aduitem aut auſculteꝫ ſeni cenſet.Item auſpicio

cerno. Afra. Ludos hinc auſcultaui procul. Auſcultare etiã veteres ꝓ oſcultari dicebant. Plau. Et inter ſe auſcultant ⁊ columbatim os cum ore conſerunt. Et tunc ab oſculo: hoc eſt ab ore deducitur. ꝙ auſculum dicebant.

Auſpiciũ. q̃ſi auis ſpecium. ab auiũ ſpecione d̃r ſicut auguriũ q̃ſi auium gariũ: ab auiũ garitu ⁊ voce vel gariendo. Auſpiciũ ab auiũ volatu fit. Duo ſunt auſpicioꝝ gñа. Unũ ad oculos alteruꝫ ad aures ꝑtinens. Ad oculos volatus: ad aures vox auiũ. Thireſias thebanus ꝑmus auſpicia auiũ inuenit. Uide ēt in dictiōe augur. Uirg. in ꝑtãte poſuit. Cõem hunc ergo ꝑplm paribuſq̃ regamus auſpicijs. Ab eo qđ ꝓcedit ad id qđ ſequit̃ ꝙ iiſdē auſpicijs creati conſules parem habent poteſtatem. Auſpicium antiqui curioſiſſime obſeruabant: adeo vt nihil publice ſine auſpicijs nec domi nec militię gereret̃. Unde auſpicium capitur qñq̃ pro ductu ⁊ fortuna: q2 dux belli anteq̃ iret in expeditionem auſpicia capere ſolebat. Quandoq̃ capitur pro pręſagio.

Auſpices qui auſpitio ꝑſunt: quos idē eſſe qđ augures. Ci. his verbis declarat. Quid de augurijs loquar: tuę partes ſunt. Tuum inquit auſpicioꝝ patrociniũ eſſe dꝫ. Quãobrē hi augures auſpiceſq̃ dicebant̃: ⁊ auſpices q̃ ꝓpoſitũ ſũt celebrandis ↄnubijs ex ꝑte viri. Nã ex parte vxoris ꝓnuba d̃r q2 auſpiciũ ꝓ nuptijs cape ſolebãt. Aliqñ auſpex capit̃ ꝓ eo q̃ dux militię eſt. Hora. Nil deſperandũ teucro duce ⁊ auſpice.

Auſpicor. auſpiciũ capio. vel incipio tam in bonũ q̃ in malũ ꝓpterea ꝙ nihil veteres rei magne ordiebãtur niſi auſpicato Sue. In Aug. Militiã auſpicantibus non tribunatũ modo legionũ. ſed ēt ꝑfecturas alarũ dedit. i. militiã incipientibus ⁊ felici auſpicio inchoãtibꝰ. Ply. lib. vij. At homo infeliciter natus manibuſq̃ pedibuſq̃ deuinctis. aĩal ceteris imꝑaturum a ſupplicijs vitã auſpicant̃. Col. li. xij. Poſſit ab idibus Januarijs auſpicari culturarum offã. In auſpicatus nõ auſpicatus vſitateꝫ eſt veteribus ſic dicere ſi quid aliqñ aliter eueniſſet q̃ vellent auſpicatã rem dicimus q̃ auſpicijs ꝓbata eſt. Auſpicato aduerbiũ. Teren. Haud auſpicato huc me appuli. i. nõ feliciter. Quin. Itaq̃ apud illos. Homerus. ſicut apđ nos. Uirg. Auſpicaciſſimũ ōderit exordiũ. i. feliciſſimũ

Auſter. ventus meridionalis ab hauriendis aquis dictus licet qñq̃ non aſpiret̃ in principio. Nã neboloſus atq̃ humectus eſt q̃ ēt notus grece eadē ratione appellatur. qñ νότις latine humor d̃r. Ponit̃ tñ qñq̃ pro alijs vẽtis. Ab auſter fiunt duo adiectiua: Auſtrale. ⁊ auſtrinũ. Sꝫ hęc nõ abſurde per h ſcribi videtur.

Auſterus. a. um. pe. pro. gręca dictio q̃ apud nos ſignificatur acre aſperũ ⁊ imite. Hora. in Ser. Molliter auſterum ſtudio fallente laborem gręce αυςηρος

Auſtro. ſtras. ſigt̃ humecto Plau. Auſtrati ad ignē ſedent.

Auſtrum radius rotę. Lucre. lib. v. Ut fluuius verſare rotas atq̃ auſtra.

Auſugani ꝑpli ſunt inter Feltriã ⁊ Tridentum ab auſugo oppido dicti. Nunc vallis ſugana vulgo appellari ſolet.

Aut cõiunctio ſeparatiua: vt aut onerat accipiunt venientũ aut agmine facto. Aliqñ dubitatiua. vt aut librũ volo: aut ꝑtiũ. Si ſemel ſubijciatur diminutiua ē: vt aut age diuerſas. Nõ enim grauiſſimum erat. Juno aptauit. Aliqñ cõiunctiua. vt aut da mihi tu magne pater diuum miſerere.

Automedon. pe. cor. nomen aurigę achillis.

Autolecythus. pe. cor. mendicus ſcurra. grecum eſt αυτολη κυτος ſed ληκυτος eſt vt vrceolus olei αυτος ipſe: quoniam nec aliud poſſidēt ait Suidas. Ideo Juuen. de codro vrceoli ſex: ⁊ ſubdit. και γαρ ειχον εν ταις ληκυθοις αργυρια ⁊ multa alia.

Autographũ dicimꝰ ꝓpria ipſius manu ſcriptũ greci αυτον ipm dñt γραφω ſcribo. Uñ autographa ep̃la apud Sue. i Aug. ipſius manu ſcripta ſigt̃ur. Antigrapha võ reſcripta.

Autocineton. penul. produ. gręce αυτοκινητον ſeipſum mouens ⁊ non ab alio mouetur.

Automata ſũt inſtr̃a arte mechanica ita ſubtiliter fabricata vt ſua ſponte: nullaq̃ apparente cã moueant̃: q̃lia ſunt horologia machineq̃ verſatiles. Automaton enĩ interpretat̃ vltroneum ⁊ ſuę ſpontis. Scribit Uictru. hydrauliticas machinas ⁊ aquarũ expręſſiones automatas a Cteſibio primo repertas fuiſſe vbi automata appellat mechanica inſtr̃a quę per ſemetipſa moueantur. Mors nãlis ⁊ fatalis dicitur a Demoſthene αυτοματος quaſi ſue ſpontis ⁊ nulla extrinſecus vi coacta Demetrius moſchus laconicus λεγεται οτι μαιομαι το εθυμαι τι ποιειν.

Autonomus. pe. cor. qui viuit ſuis legibus Autonomia libertas viuendi ſuis legibus παρα το νεμω νομος.

Auturgus artifex per ſeipſuꝫ faciens. Auturgia manualis operatio ab αυτος και εργαζωμαι.

Autopyrus. fermentum dicitur qui ⁊ zymitis.

Autumo. as. penul. corre. exiſtimo cenſeo affirmo. Plau. Niſi hoc ita factum eſt perinde vt factum eſſe autumo nõ cauſaꝫ dico eum quem ſimules probri.

Autũnus. dici putat̃: ꝙ tũc maxĩe augeant̃ hoĩuꝫ opes coactis agroꝝ fructibus. Hinc autũnale adiectiuũ vt tẽpus autũnale. ⁊ iõ per c ſcribendũ eſt cũ ab auctus. a. um. dicatur.

Auxiliũ ab augeo: qñ augebãt numerũ hi q̃ accedebãt alienigenę. ꝓprie enĩ d̃r ſocioꝝ cũ legiões ex romanis ↄſtẽt. Inde Uege. li. ij. de re mi. Auxiliares ex diuerſis locis veniũt: ⁊ legiõibꝰ ſꝑ auxilia tanq̃ leuis armatura in legiõe iungebant̃: vt in his ꝑliandi magis adminiculũ eẽt q̃ principale. Inde apud hiſtoricos legionarij ⁊ auxiliarij diſcretim ponuntur.

Auxiliaris. ⁊ auxiliarius vtrũq̃ d̃r pro eo qui in auxiliũ alicuius venit. Aſinius pol. Militem non modo legionariuꝫ ſed ne auxiliarium quidem vllum quoq̃ miſi.

Auxiliari ſigt̃ adiuuare auxilio eē: ⁊ tã actõ q̃ dtõ ↄſtruit̃. qñq̃ ēt gtõ. Hier. in Eſaia. In die ſalutis auxiliatus ſum tui.

Auximũ. piceni vrbs. a qua auximates populi dicti ſunt vt inquit Stra. Uulgo oſmum dicitur.

A ante X

Axamenta. carmina q̃ a ſalijs in vniuerſos hoĩes cõponebat̃.

Axinomantia genus magicę diuinatiõis ꝑ dolabellas ſecures q̃s greci aximas vocant. Uñ Ply. lib. xxx. ſcribit pelubus. ſecuribꝰ ac multis alijs modis diuina magos promittere.

Axare antiqui pro nominare poſuerunt.

Axis ꝓprie ſigt̃ diametron mũdi. Eſt enĩ linea q̃ ab vno mũdi cardine in alteꝝ tẽdit. Apule. i coſmo. Eos polos dicimus a q̃bꝰ velut a cardinibꝰ axis eſt ductꝰ diuiſor ⁊ diſcriminator mũdi. Orbē terrę ĩ medietate ↄſtituẽs Duo ſũt ãt axes qui ⁊ cardines dñr ꝙ circa eos rotari orbis videatur: ⁊ poli a gręcis vocant̃. Nã vt q̃dã putant axis ab agẽdo. i. mouẽdo dicit̃. Et axit ꝓ egerit veteres vſurpauere. Unus auſtralis: ſiue antracticus hoc eſt arctico oppoſitus q̃ terrę obiectu a nobis cerni nõ põt. Alter ſeptentrionalis ſiue arcticus: ſiue arctous aut borẽꝰ q̃ nũq̃ occidẽs ſꝑ ↄſpicit̃. Uirg. Hic vertex nobis ſꝑ ſublimis: aut illũ ſub pedibꝰ ſtyx atra tenet maneſq̃ ꝓfundi. Hinc ꝓ ſeptẽtrionali parte ponit̃: ꝙ hic polus dũtaxat nobis notus ſit circa quē orbis vertat̃. Iteꝫ axis d̃r ſtipes ſeu lignũ teres circa quē rota currus vertit̃. Idē lib. iij. geo. Poſt valido nitẽs ſub põdere faginus axis. Hunc gręci αξωνα dicunt. Licet qñq̃ ꝓ toto curru capiat̃: vt apđ Juue. Dignus arcinos qui mendicaret ad axes. Itē axis d̃r totũ cęlum: vt axē humero torquet. i. cęlũ ſuſtinet. Dicitur ⁊ axis circa queꝫ aliq̃d agit̃ hoc eſt mouet̃. Uñ axioſi factioſi ꝙ vna quid agerent facerentq̃. Et axis fera eſt in india humili pelle pluribus candidioribuſq̃ maculis.

Axilla. locus concauus ſubter brachium vbi naſcuntur pili. Inde ſit ala vt inquit Ci.

Axungia interior porci pinguedo ĩueterata ab axe plauſtrorũ vngẽdo dicta vt facilius circa eũ rota vertatur. Hęc quãto vetuſtior: tãto vtilior eſt ⁊ multas vires hẽre credit̃: qñ id aĩal hęrbarũ radicibus veſcitur. Ply. Folijs cum axungia ſtrumas diſcutit. Dicit̃ ⁊ axugnia. Idem lib. xx. Et ſylueſtri ruta cum axugnia veteri illitos ramices ſanari produnt.

Axioma. pe. produ. a Uarrone ꝓfatum ⁊ proloquiuꝫ dicitur a